

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpată, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014 și sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 30 iunie 2014, în cauza penală privind-o pe

MIRON Olesea Eugeniu, născută la 10 martie 1981, originară și domiciliată în mun. Chișinău, str. Nicole Milescu-Spătaru 13, ap. 122.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.05.2013 – 30.06.2014;

Instanța de apel: 10.09.2014 – 25.11.2014;

Instanța de recurs: 10.03.2015 – 01.04.2015.

Asupra recursului ordinar declarat de Miron O., Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 30 iunie 2014, Miron O. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei.

Potrivit art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Miron O a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Miron O., fără a avea autorizație corespunzătoare, în circumstanțe nestabilite, a intrat în posesia munițiilor, și anume, a două cartușe de calibru 2 mm, pe care le-a păstrat într-un dulap, ambalate într-o sacoșă, la domiciliul său din mun. Chișinău, str. Nicolae Milescu Spătaru 13 ap. 122, pînă la data de 20 februarie 2014, ora 15:45, cînd în urma percheziției efectuate la domiciliul acesteia, desfășurate în cadrul altei cauze penale, au fost depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție.

Conform raportului de expertiză nr. 1618 din 04 martie 2014, cele două cartușe, fac parte din categoria munițiilor, sînt cartușe militare cu calibrul 9x18 mm, cu lovitură

centrală, cu miez de oțel, confecționate industrial la uzina de armament din or. Iuriuzani, Federația Rusă, în anul 1989, destinate pentru efectuarea de trageri din pistolul de tip „PM” (Makarov) „PMM” și „APS” (Stecikin), cartușele fiind utile pentru efectuarea tragerii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *de drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal – *purtarea și păstrarea munițiilor fără autorizația corespunzătoare*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpată, prin care aceasta a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința ei pe art. 290 alin. (1) Cod penal.

În argumentarea cererii de apel, inculpata a invocat că la efectuarea percheziției la domiciliu său erau șase colaboratori de poliție, iar când dînsa a solicitat să participe și avocatul acesteia, a primit refuz, prin ce organele de drept i-au încălcat dreptul la apărare. Totodată, apelanta a comunicat că conform art. 94 Cod de procedură penală, depistarea munițiilor în urma percheziției în domiciliul său este o probă inadmisibilă, iar declarațiile martorului Nichifor O., urmează a fi apreciate critic.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, pronunțată integral la 23 decembrie 2014, apelul inculpatei Miron O. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, din totalitatea mijloacelor probatorii acumulate legal și verificate în cadrul ședințelor de judecată, s-a conchis că instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatei în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, fiind cert stabilit faptul lipsei cărorva dubii rezonabile ce țin de demonstrarea vinovăției lui Miron O. în acțiunile infracționale incriminate. Or, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpata Miron O. a săvârșit infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, nu poate servi ca temei de achitare a acesteia de cele incriminate, mai mult această poziție a inculpatei fiind apreciată de instanța de apel ca o metodă de apărare și un drept a ei de a nu se incrimina.

Astfel, în contextul celor menționate mai sus, instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatei corect au fost încadrate în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, deoarece probele la care face trimitere instanța de fond și care au fost puse la baza sentinței, demonstrează indubitabil că inculpata a purtat și păstrat muniții fără autorizația corespunzătoare, în circumstanțele descrise în actul de învinuire.

Totodată, instanța de apel a menționat că din conținutul procesului-verbal de percheziție se constată că argumentele inculpatei precum că dânsa a solicitat că la percheziție să participe avocatul său, însă i s-a refuzat, sunt nefondate or, o asemenea solicitare nu se conține în procesul-verbal respectiv, ci, dimpotrivă, procesul-verbal a fost întocmit în limba rusă, pe care inculpata o cunoaște și dânsa singură, cu mâina ei proprie, benevol, fără careva presiuni asupra sa (după cum a declarat însăși inculpata), a scris pe acest proces-verbal, în limba rusă, că careva pretenții nu are.

De asemenea, instanța de apel a respins, ca nefondate, și alegațiile apelantei ce țin de încălcarea prevederilor art. 94 Cod de procedură penală, întrucât conform procesului-verbal din 23.04.2014 lui Miron O. avînd calitate de învinuită, în prezența apărătorului său V. Seminciuc, i-au fost prezentate spre cunoștință materialele dosarului penal și toate actele de la urmărirea penală, însă nici dânsa, și nici apărătorul ei, nu au făcut careva obiecții asupra lor.

Verificînd legalitatea și temeinicia pedepsei stabilite inculpatei, și anume, cea sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de probă -1 an, instanța de apel a menționat că cuantumul pedepsei stabilite este în limitele sancțiunii norme penale în baza căreia aceasta a fost condamnată.

Din considerentele expuse, instanța de apel a statuat asupra respingerii apelului declarat de către inculpată, întrucât argumentele invocate nu și-au găsit confirmarea la judecarea apelului.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpata a declarat recurs ordinar solicitînd casarea acesteia și dispunerea achitării în privința ei de cele incriminate prin actul de sesizare a instanței, deoarece lipsesc probe ce ar demonstra indubitabil vinovăția sa.

În esență, recurenta în cererea de recurs repetă aceleași argumente invocate și la etapa judecării apelului, subsidiar, menționînd că consideră hotărîrea instanței de apel drept neîntemeiată și ilegală privind condamnarea sa, întrucât instanța nu a luat în considerație poziția ei privitor la faptul că nu cunoștea de existența munițiilor găsite în domiciliul său, presupunînd că acestea erau ale tatălui ei. Totodată, recurenta susține că la etapa efectuării percheziției i-a fost încălcat dreptul la apărare, prin refuzul de a fi prezent și avocatul acesteia.

De drept, recurenta nu specifică pe care anume temeiuri din cele exhaustiv reglementate de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, își întemeiază recursul ordinar declarat.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurentă.

La caz, din conținutul recursului declarat rezultă că recurenta nu invocă careva temeiuri de drept stipulate exhaustiv în art. 427 Cod de procedură penală.

Art. 430 Cod de procedură penală prevede căror anume cerințe trebuie să corespundă cererea de recurs pentru a fi preluată pentru examinare, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea expresă a temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea de drept comisă de instanțele ierarhic inferioare în opinia celui care declară recursul.

Așadar, Colegiul penal verificând textul recursului declarat, constată că inculpata în argumentarea acestuia, expune aceleași argumente invocate de dânsa și la etapa judecării apelului și remarcă că instanța de apel greșit a reținut în sarcina ei vinovăția de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal.

Alegațiile recurente, deși nu a fost invocat expres, se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii. Totodată, Colegiul penal menționează că, acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

De asemenea, recurenta specifică că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele administrate în cauză, acordând mai mare prioritate celor în probarea învinuirii imputate, și anume, bazându-și soluția de menținere a condamnării pe declarațiile martorului Nichifor O.

Însă, verificând materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privind condamnarea inculpatei în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția inculpatei Miron O., de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunii prevăzute de articolul respectiv.

Cu referire la cele menționate de recurentă precum că instanța de fond și cea de apel, la judecarea cauzei, au pus la baza condamnării inculpatei declarațiile martorului

Nichifor O. și nu au luat în considerație declarațiile inculpatei, Colegiul penal expune următoarele.

Cu privire la faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul penal menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile inculpatei sau a martorului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozitiile date de martori au prioritate față de cele ale inculpatei. Instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu textul deciziei recurate, Colegiul penal statuează că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile inculpatei, cât și cele ale martorului Nichifor O., și a conchis asupra vinovăției lui Miron O., reieșind din aprecierea cumulativă a următoarelor probe:

- procesul-verbal de consemnare a celor constatate privitor la infracțiunea depistată din 06 martie 2014;

- raportul de expertiză nr. 1618 din 04 martie 2014, potrivit căruia cele două cartușe fac parte din categoria munițiilor, sînt cartușe militare cu calibrul 9x18 mm, cu lovitură centrală, cu miez de oțel, confecționate în anul 1989, industrial la uzina de armament din or. Iurizani, Federația Rusă, destinate pentru efectuarea de trageri din pistoalele de tip „PM” (Makarov) „PMM” și „APS” (Stecikin) și altele, sînt utile pentru efectuarea tragerilor;

- ordonanța din 25 martie 2014 de recunoaștere a două cartușe militare cu calibrul 9x18 mm, cu lovitură centrală, cu miez de oțel, în calitate de corp delict, cu mențiunea că acestea au fost nimicite urmare a expertizei balistice;

- ordonanța privind efectuarea expertizei din 10 februarie 2014, în cadrul cauzei penale nr. 2013482090, pornită în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, prin care s-a dispus efectuarea percheziției la Miron O., pe adresa mun. Chișinău, str. Nicolae Milescu Spătaru 13 ap. 122, în scopul depistării și ridicării bunurilor sustrase de la Stavila B.;

- procesul-verbal de percheziție din 20 februarie 2014 efectuat în apartamentul nr. 122 din str. Nicolae Milescu Spătaru 13, mun. Chișinău, în cadrul căruia în dulap, ambalate într-o sacoșă, au fost depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție două cartușe de calibrul 2 mm.

În continuare, cu referire la faptul că inculpata pe tot parcursul judecării cauzei nu și-a recunoscut vina în săvîrșirea infracțiunii imputate, instanța de recurs apreciază că nerecunoașterea vinovăției de către aceasta nu echivalează cu achitarea ei, dat fiind că din materialul probator administrat în cauză, se conchide indubitabil vinovăția sa de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal.

Pe această linie de considerente, subsidiar la cele menționate de instanța de apel, Colegiul penal expune cîteva argumente în susținerea concluziei de inadmisibilitate a recursului declarat.

Așadar, instanța de recurs menționează că instanțele ierarhic inferioare, au constatat și au motivat argumentat că partea acuzării a prezentat probe incontestabile în

confirmarea vinovăției inculpatei în cele incriminate și, astfel, corect a fost concluzionat că fapta imputată acesteia întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal și, întemeiat a pronunțat sentința de condamnare, referindu-se la probele invocate de procuror în sprijinul acuzării, care au constituit obiectul cercetării judecătorești și, în sensul art. 94 Cod de procedură penală, nu au fost contestate de către partea apărării în condițiile legii, la etapele respective ale procesului penal.

Deci, așa cum reiese în mod evident din actele dosarului, instanța de fond a dat deplină eficiență probelor cercetate, evaluându-le în mod unitar și evidențiind aspectele concordante ce susțin vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate prin rechizitoriu.

Mai mult, Colegiul penal consideră vădit neîntemeiate alegațiile recurente precum că la judecarea cauzei în privința sa de către instanțele ierarhic inferioare, i s-a încălcat dreptul la apărare.

Prin urmare, instanța de recurs apreciază drept corecte argumentele formulate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel privitor la aceea că din conținutul procesului-verbal de percheziție din 20 februarie 2014, se constată că: „..... *argumentele inculpatei precum că dînsa a solicitat că la percheziție să participe avocatul său, însă i s-a refuzat, sunt nefondate or, o asemenea solicitare nu se conține în procesul-verbal respectiv, ci, dimpotrivă, procesul-verbal a fost întocmit în limba rusă, pe care inculpata o cunoaște și dînsa singură, cu mîna ei proprie, benevol, fără careva presiuni asupra ei (după cum a declarat însăși inculpata), a scris pe acest proces-verbal, în limba rusă, că careva pretenții nu are.*”

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor din art. 94 Cod de procedură penală, Colegiul penal, la fel, reține că acestea sunt neîntemeiate, întrucît conform procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 23.04.2014. lui Miron O. avînd calitate de învinuită, în prezența apărătorului său V. Seminciuc, i-au fost prezentate spre cunoștință materialele dosarului penal și toate actele de la urmărirea penală, însă nici dînsa, și nici apărătorul ei, nu au făcut careva obiecții asupra lor. (f.d. 55 verso)

În sensul art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Față de cele ce preced, Colegiul lărgit ține să remarce că, în esență, criticile formulate de recurentă în recursul ordinar declarat, cu privire la dispunerea achitării sale, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale, atît în instanța de fond, cît și în cea de apel și, căroră instanțele le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în hotărîrile adoptate, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, temeuri de casare a hotărîrii recurate nu s-au stabilit, or concluzionînd asupra celor expuse, instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză nu se constată careva erori de drept, care ar putea servi ca temei de casare a unei hotărîri judecătorești.

Pe cale de consecință, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care au ajuns instanțele ierarhic inferioare privitor la vinovăția inculpatei sunt corecte și corespund materialului probator.

În virtutea considerentelor expuse supra, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința inculpatei Miron O., nefiind identificată de instanța de recurs prezența vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către inculpată în cererea de recurs ordinar deferit spre examinare.

8. Pentru considerentele expuse supra și avînd în vedere temeiul din art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpata Miron Olesea Eugeniu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 29 aprilie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru